

Sygn. akt VII U 4447/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 10 maja 2020 r. w Warszawie

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 2 września 2019 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 7 października 2019 r. **J. R.** reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 września 2019 r., znak: (...). Pełnomocnik ubezpieczonego podniósł zarzut przedawnienia roszczeń, o którym mowa w art. 24. ust. 4 u.s.u.s. i wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji, umorzenie przedmiotowego postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, zasądzenie na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik odwołującego wskazał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat W. P. - P., w drodze decyzji z dnia 2 września 2019 r., określił wysokość zadłużenia ubezpieczonego za okres od października 2007 r. do grudnia 2007 r., w łącznej kwocie 465,41 zł, na którą składają się kwoty: w wysokości 210,41 zł z tytułu nieopłaconych składek oraz w wysokości 254,00 zł z tytułu odsetek za zwłokę. Ubezpieczony jest osobą fizyczną, w związku z czym, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt. 1 u.s.u.s., początkowy termin wymagalności długu z tytułu składek zdrowotnych za dany miesiąc, przypada na 11 dzień następnego miesiąca. Wobec powyższego, najpóźniejszy termin wymagalności przedmiotowego zadłużenia, t.j. dług z tytułu składek ubezpieczenia zdrowotnego za miesiąc grudzień 2007 r., przypada na dzień 11 stycznia 2008 r. Obowiązująca w chwili powstania zadłużenia ustawa o systemie ubezpieczeń zdrowotnych, przewidywała w art. 24 ust. 4 u.s.u.s. termin dziesięcioletni termin przedawnienia należności z tytułu składek ubezpieczeniowych. Zgodnie z powyższymi przepisami, najpóźniejszy termin przedawnienia przedmiotowego zadłużenia przypadałby na dzień 12 stycznia 2018 r. Jednakże, ustawa z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. z 2011 r. Nr 232, poz. 1378, dalej jako „ustawa o redukcji obowiązków”), w art. 11 zmieniła brzmienie art. 24 ust. 4 u.s.u.s. w taki

sposób, iż ustanowiła, obowiązujący również obecnie, termin przedawnienia składek ubezpieczeniowych na okres 5 lat. Co ważne, zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o redukcji obowiązków, do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy u.s.u.s., którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym ustawą o redukcji obowiązków, t.j. 5 lat, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Wobec powyższego, termin przedawnienia zadłużenia z tytułu najpóźniejszej określonej w przedmiotowej decyzji składki, za okres miesiąca grudnia 2007 r. przypada na dzień 2 stycznia 2017 r. Zdaniem pełnomocnika odwołującego określone w przedmiotowej decyzji zadłużenie przedawniło się w całości i ubezpieczony uchyła się od jego zaspokojenia (odwołanie, k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 października 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy zaznaczył, że płatnik składek zgłosił prowadzenie działalności gospodarczej w okresie od 1 sierpnia 2006 r. do 31 grudnia 2007 r. i z tego tytułu zobowiązany był do opłacania składki zdrowotnej. Organ rentowy powołując się na treść przepisów art. 46 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazał, że odwołujący się był obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. W związku z niewywiązaniem się przez odwołującego się z tego obowiązku na jej koncie powstało zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i FP. W związku z figurującym na koncie płatnika zadłużeniem 29 września 2016 r. wysłano zawiadomienie o wszczęciu postępowania znak (...). Korespondencja została doręczona w dniu 4 października 2016 r. Dnia 7 grudnia 2016 r. wysłano zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego znak (...) w sprawie wydania decyzji stwierdzającej wysokość zadłużenia na koncie J. R.. Korespondencja została odebrana przez L. R. (żonę) w dniu 16 grudnia 2016 r. W dniu 4 września 2019 r. wysłano decyzję znak (...) stwierdzającą wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od 10/2007 do 12/2007 w łącznej kwocie 210,41 zł. Decyzja znak (...) została odebrana osobiście przez płatnika w dniu 9 września 2019 r. W ocenie organu rentowego zadłużenie objęte zaskarżoną decyzją nie uległo przedawnieniu. Zgodnie z obowiązującą w dniu powstania przedmiotowych zaległości treścią art. 24 ust 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. W związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 16 września 2011 r. o redukcja niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U.2011.232.1378) termin ten z dniem 1 stycznia 2012 r. został skrócony do 5 lat. Jednakże zgodnie z 27 ww. ustawy do przedawnienia należności z tytułu składek, których bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Przy czym stosownie do ust. 2 ww. artykułu jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Jednakże w myśl art. 24 ust 5f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. Przy czym jak wynika z art. 61 § 1 k.p.a. postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. Za datę wszczęcia postępowania z urzędu należy uznać dzień pierwszej czynności procesowej, jaką podjął organ wobec strony, jeżeli brak było zawiadomienia o wszczęciu postępowania w myśl art. 61 § 4 kpa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 8 grudnia 1999 r., I SA/Lu (...), LEX nr 40366). Za datę wszczęcia postępowania z urzędu można przyjąć ową pierwszą czynność wobec strony podjętą w sprawie przez organ administracji publicznej z urzędu (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 19 kwietnia 2017 r., IV SAB/Po 14/17, LEX nr 2291427). W niniejszej sprawie zdaniem organu rentowego jest to data wystawienia zawiadomienia o wszczęciu postępowania. Zatem wszczęcie postępowania w sprawie wydania decyzji o obowiązku opłacania składek nastąpiło już w dniu 29 września 2016 r., a zatem zawieszenie biegu terminu przedawnienia należności nastąpiło przed ich przedawnieniem. Zatem należności te nie uległy przedawnieniu (odpowiedź na odwołanie, k. 9-11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. R., ur. (...), prowadził działalność gospodarczą w okresie od 1 sierpnia 2006 r. do 31 grudnia 2007 r. Płatnik składek dokonał z dniem 1 stycznia 2008 r. wyrejestrowania działalności (bezsporne, a nadto: zgłoszenie do ubezpieczenia zdrowotnego, deklaracja wyrejestrowania płatnika składek – nieponumerowane karty a.r.).

Ubezpieczony nie opłacił składki na ubezpieczenie zdrowotne za październik 2007 r. i grudzień 2007 r. w łącznej wysokości 210,41 zł. Termin płatności składki za październik 2007 r. przypadał na dzień 12 listopada 2007 r., a termin płatności składki za grudzień 2007 r. przypadał na dzień 10 stycznia 2008 r. (zestawienie należności na dzień 29 września 2016 r. - nieponumerowane karty a.r.).

W związku z powyższym, organ rentowy zawiadomił odwołującego o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne. Doręczenie w/w zawiadomienia nastąpiło w dniu 4 października 2016 r. Dnia 7 grudnia 2016 r. wysłano zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego znak: (...) w sprawie wydania decyzji stwierdzającej wysokość zadłużenia na koncie J. R.. Korespondencja została odebrana przez L. R. (żonę) w dniu 16 grudnia 2016 r. W dniu 2 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...), stwierdzającą wysokość zadłużenia J. R. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od 10/2007 do 12/2007 w łącznej kwocie 210,41 zł i odsetki w kwocie 254,00 zł naliczone na dzień 2 września 2019 r. Decyzja została odebrana przez płatnika w dniu 9 września 2019 r. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 29 września 2019 r. - nieponumerowane karty a.r., zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego z dnia 6 grudnia 2019 r. - nieponumerowane karty a.r., decyzja ZUS z dnia 2 września 2019 r. - nieponumerowane karty a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczony J. R. wniósł odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie, k. 3-5 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 września 2019 r. znak: (...) jest niezasadne podlega oddaleniu.

Rozpoznanie sprawy nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2019r., poz. 1460), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczy jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że osoby prowadzące działalność pozarolniczą, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, podlegają zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt. 1c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1373 ze zm.) obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. Obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego powyższych osób, powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach

o ubezpieczeniach społecznych - art. 69 ust. 1 ww. ustawy. Osoby takie podlegały obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego także na mocy wcześniejszych ustaw z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, na podstawie art. 8 pkt. 1 lit. c oraz na podstawie art. 9 ust. 1 lit. c ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia. Powyższemu ubezpieczeniu podlegają także osoby pobierające emeryturę lub rentę na podstawie art. 66 ust. 1 pkt. 16 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, jak również podlegały na podstawie art. 8 pkt. 10 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 15 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia. Obowiązek podlegania powyższym ubezpieczeniom, w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność, obejmuje okres od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej - art. 13 pkt. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 46 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Z wykładni powyższych przepisów wynika jednoznacznie, że od dnia 1 stycznia 1999 r. w stosunku do ubezpieczonego powstał obowiązek opłacania składek z tytułu podlegania obowiązkowo ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Jednocześnie do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 ustawy systemowej, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i wysokości określonych w ustawie z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa. Z uwagi na fakt że wnioskodawca nie dopełnił obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, organ rentowy działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 3 powołanej ustawy, określił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne. Przy czym zarówno tytuł, jak i wysokość w/w składek są w niniejszym postępowaniu niesporne, a wysokość i tryb ich ustalania uregulowane są w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zarzut przedawnienia podniesiony przez wnioskodawcę w odwołaniu z dnia 7 października 2019 r. nie mógł jednak zostać uwzględniony w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu wskazać należy, że przedawnienie zobowiązań składkowych reguluje przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej, który na przestrzeni ostatnich 18 lat ulegał zmianom. Zgodnie z pierwotnym brzmieniem tego przepisu, obowiązującym od dnia 25 listopada 1998 r., należności z tytułu składek ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. W myśl ust. 5 - bieg przedawnienia przerywało odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik. Ww. przepisy w powyższym kształcie obowiązywały do dnia 31 grudnia 2002 r. Od dnia 1 stycznia 2003 r. brzmienie ww. przepisów uległo zmianie na mocy przepisów ustawy z 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074). Zmiana ta polegała przede wszystkim na wydłużeniu terminu przedawnienia składek z 5 do 10 lat. Przepis art. 24 ust. 4 otrzymał następujące brzmienie: należności z tytułu składek przedawniają się po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-5d. Ustępy od 5 do 5d uregulowały kwestię przedawnienia należności składkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem oraz kwestię zawieszania i przerywania biegu przedawnienia. Ust. 5 określał, że nie ulegają przedawnieniu należności z tytułu składek zabezpieczone hipoteką lub zastawem, jednakże po upływie terminu przedawnienia należności te mogły być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu do wysokości zaległych składek i odsetek za zwłokę liczonych do dnia przedawnienia. W myśl ust. 5a - bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu od dnia zawarcia umowy, o której mowa

w art. 29 ust. 1a, do dnia terminu płatności odroczonej należności z tytułu składek lub ostatniej raty. W myśl ust. 5b - bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia wszczęcia do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego oraz postępowania przed sądem. W myśl ust. 5c - bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości, a po przerwaniu bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego lub jego umorzeniu, a w myśl ust. 5d - przedawnienie należności z tytułu składek wynikających z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej lub następcy prawnego następuje po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana.

W odniesieniu do składek na ubezpieczenie zdrowotne kwestię ich przedawnienia przewidywał przepis art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U. Nr 28, poz. 153), który obowiązując do 30 czerwca 2004 r. stanowił, że należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegają przedawnieniu z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Przepis ten uległ zmianie z dniem 1 lipca 2004 r., kiedy to termin przedawnienia ww. składek uległ dostosowaniu do terminu przedawnienia obowiązującego dla składek na ubezpieczenia społeczne, tj. wydłużeniu do 10 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, 10-letni okres przedawnienia przewidziany w art. 24 ust. 4 ustawy systemowej w brzmieniu nadanym mu przez powołaną wyżej ustawę nowelizującą z dnia 18 grudnia 2002 r., znajduje zastosowanie do należności z tytułu składek, które stały się wymagalne przed dniem 1 stycznia 2003 r., jeżeli do tej daty nie uległy przedawnieniu według przepisów dotychczasowych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I UZP 4/08, z dnia 2 lipca 2008 r., II UZP 5/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2007 r., I UK 147/07 i z dnia 12 lipca 2007 r., I UK 37/07).

Przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej został ponownie znówelizowany ustawą z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 232, poz. 1378). Zgodnie z aktualnym brzmieniem powołanego przepisu, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Zwrócić jednakże należy uwagę, iż w art. 27 ust. 1 i 2 powołanej ustawy nowelizującej z dnia 16 września 2011 r. wprowadzono regulację, zgodnie z którą, do przedawnienia należności z tytułu składek, którego bieg rozpoczął się przed 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą, z tym, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Z powołanych przepisów wynika, że „nowy”, aktualnie obowiązujący 5-letni termin przedawnienia ma zastosowanie do tych roszczeń, które powstały od dnia 1 stycznia 2012 r. Wobec powyższego, do objętych zaskarżoną decyzją roszczeń, obejmujących okres październik 2007 r. grudzień 2007 r. ma zastosowanie 5-letni termin przedawnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 lipca 2012 r., III AUa 549/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 czerwca 2013 r., III AUa 1513/12 i wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 27 marca 2013 r., V U 130/13).

Odnosząc się do podniesionego przez odwołującego zarzutu przedawnienia składek za sporny okres czasu, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że w/w należności składkowe nie uległy przedawnieniu. Co prawda termin przedawnienia najstarszych w/w należności wymagalnych do dnia wydania zaskarżonej decyzji upłynąłby odpowiednio w dniu 1 stycznia 2017 r., zgodnie z 5-letnim terminem przedawnienia, jednak organ rentowy doręczając odwołującemu zawiadomienie o wszczęciu postępowania w dniu 4 października 2016 r. spowodował zawieszenie biegu terminu przedawnienia w rozumieniu art. 24 ust. 5a ustawy systemowej, tj. podjął czynności zmierzające do wyegzekwowania należności z tytułu składek. Biorąc pod uwagę powyższe, należności z tytułu składek objęte zaskarżoną decyzją z dnia 2 września 2019 r. nie uległy przedawnieniu. Ponadto Sąd Okręgowy w toku niniejszego postępowania miał na uwadze stanowisko judykatury zgodnie z którym, jeżeli organ rentowy w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego ustali, że płatnik nie uiścił prawidłowo składek na ubezpieczenia, w toku postępowania odwoławczego przed sądem ubezpieczeń społecznych, to na płatniku spoczywa ciężar wykazania, że składki zostały przez niego opłacone w prawidłowej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa 1125/17). W orzecznictwie podnosi się przy tym, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, które mają obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art. 6 k.c., zgodnie z którymi strona odmawiająca uczynienia zadość żądaniu, a więc negująca uprawnienie żądającego, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący nie sprostął spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy uznał, że nie została skutecznie zakwestionowana prawidłowość decyzji z dnia 2 września 2019 r., stwierdzającej zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za sporny okres czasu październik 2007 r. i grudzień 2007 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

M.P.